

ای سرمست باده الست جام می دمی نشئه بخشد و مدتی خمار آرد و صداع ایراث
کند ولی مدهوش صهبای ندای الهی مخمور نگردد و خمار و صداع نداند بلکه
انتباه یابد و هوش و ادراک بیفزاید آن شخص جلیل روحانی را چنین باده رحمانی
باید و چنین نشئه و شادمانی شاید این مستی نه هستی آسمانیست و این خمار
صبحگاهی نه بلکه آگاهی روحانی